

andrea 2004

ediție princeps

● **Relația profesională dintre Grefier și Judecător ...** „justiția nu poate fi întreagă fără munca de excepție a grefierului” ... **pag. 3**

● **Sub semnul Codului Civil ...** „în pragul adoptării Codului civil român care consacră modificări substanțiale” ... **pag. 2**

PROCESUL CARAGIALE-CAION ... „Caragiale, acuzat de plagierea „Năpastei” (pag. 7) ...
URMUZ-GREFIERUL ALCHIMIST AL CUVÂNTULUI (pag. 8).... **ȘTIINȚA ȘI MIRACOLUL RUGĂCIUNII ...** „rugăciunea – sentiment de liniște...și de pace...” (pag. 11).. **COLDPLAY**
... „o alternativă de bun-gust” (pag. 9)

TITLU...LA ALEGERE „...evaluarea finală va reuși să evidențieze potențialul cursanților...” (pag. 10)

JURNALUL UCENICULUI GREFIER „...ziua a treia mi-a hărăzit un primitor birou de grefier...” (pag. 2)

GREFIERUL DEBUTANT: PAȘI ȘI SPERANȚE

Interviu cu directorul S.N.G.
dna. Cristiana-Mihaela Crăciunescu

REP: Cum apreciați pregătirea celor admiși anul acesta la concursul organizat în luna septembrie, în comparație cu ceilalți ani?

C.M.C.: Este foarte greu de răspuns la această întrebare, pentru că nu am încă suficiente elemente – respectiv rezultate ale unor evaluări – care să poată indica nivelul real de cunoștințe al cursanților acestei promoții. Acest nivel urmează să îl demonstrați!

Ce pot să spun este faptul că toate cele trei promoții anterioare ale școlii au fost promoții bune, dacă ne raportăm la rezultatele obținute atât la concursurile de admitere cât și la cele finale.

Ceea ce caracterizează actuala promoție însă, dincolo de nivelul de cunoștințe, este, cred, inițiativa, spiritul de echipă, entuziasmul, interesul și receptivitatea, calități care mie mi se par mai accentuate la actuala promoție. O dovadă în acest sens o constituie chiar nașterea revistei școlii.

REP.: Noul sistem de selecție a grefierilor, în sensul că statutul de grefier debutant se obține la Școala Națională de Grefieri, vi se pare mai eficient decât celălalt sistem (concursul direct, pe post)? Este nevoie în instanță de grefieri cu „școală de grefieri” și de ce?

C.M.C.: Evident. În orice profesie, pregătirea formează profesioniști. Profesia de grefier este nu numai o profesie foarte importantă, ci și una foarte dificilă, de mare responsabilitate. Consider că justiția, în general, cu toți cei care sunt implicați în înfăptuirea ei, trebuie să fie alcătuită numai din profesioniști adevărați. În justiție nu se pot scuza greșelile, chiar dacă acestea se datorează lipsei de pregătire a unor persoane, pentru că orice greșeală prejudiciază niște oameni. De aceea, formarea viitorilor grefieri în această școală este, cred eu, extrem de importantă pentru bunul mers al justiției.

(continuare în pag. 5)

Aptitudini de Grefier

În ziua de 11 septembrie a.c., 396, de candidați din toate colțurile țării au venit să susțină la Facultatea de Drept din București examenul de admitere pentru a ocupa cele 100 de locuri scoase la concurs de Școala Națională de Grefieri (SNG). Mediile obținute la acest concurs au fost ridicate, candidații fiind în marea majoritate absolvenți ai unor facultăți de drept, alături de absolvenți ai facultăților de administrație publică și de cei fără studii juridice.

Un număr considerabil dintre actualii cursanți SNG au la dosar experiența unui examen la magistratură, a desfășurării unei activități de consilier juridic sau chiar pe cea a unui examen la SRI. O dată nerealizate aceste aspirații ei s-au îndreptat spre școala de grefieri pentru că „acolo se învață carte și te poți pregăti pentru un nou examen la magistratură”. Este, așadar, privită școala de grefieri ca o perioadă de tranziție către un alt loc dorit de fapt? Pentru unii este, cu siguranță.

Fară discuție, școala oferă o bună pregătire cursanților ei. Cursurile de drept procesual sunt aici cele mai importante, pentru că asta trebuie să cunoască un grefier în activitatea de zi cu zi. Alături de acestea, de mare folos sunt și cele de informatică, dactilografie și deontologie prin care se urmărește dobândirea și dezvoltarea aptitudinilor pe care trebuie să le aiba un grefier. Un alt lucru semnificativ este condiția impusă de școală, anume, cea a prezenței obligatorii la cursuri. Este asigurată astfel participarea cursanților, în ideea de a deprinde temeinic cunoștințele fără de care nu se pot descurca în instanță. În acest fel, la absolvirea Școlii, pentru un grefier marca S.N.G., va scădea probabilitatea de a spune în instanță „da’...aici cum fac? Că eu nu știu/n-am înțeles”. (În cazul în care cursanții „sunt lipsă”, sancțiunea aplicabilă este de ordin pecuniar: reducerea bursei).

ANDREEA
(continuare la pag. 8)

**Sub semnul
Codului Civil**

Anul 2004 poate fi considerat că se desfășoară sub semnul Codului civil. Este anul celebrării bicentenarului Codului civil Napoleon, care a jucat un rol fundamental în istoria juridică internațională din ultimele două secole, iar astăzi, încă, fundamentele și instituțiile acestuia cunosc noi dezvoltări în cadrul construcției europene.

Larga influență a Codului civil Napoleon se explică mai ales prin rigoarea demersului codificator, prin eleganța stilului, receptat de o Europă francofonă la vremea respectivă, prin perfecțiunea tehnică și, desigur, prin progresul ce îl reprezenta codificarea napoleoniană.

Codificarea a constituit un vector de unificare, de egalitate și a avut ca efect sinergismul înțelegerii.

Conceptul de codificare se regăsește la baza istoriei contemporane și este, tot asemenea, instrumentul de lucru al dreptului internațional în cadrul O.N.U., făcând, posibile marile convenții ca și a inspirării proiectului de unificare a dreptului privat (unidroit).

De altfel, armonizarea dreptului privat în cadrul Uniunii Europene se află azi în centrul preocupărilor și al dezbaterilor juridice și, desigur, politice – iar concepția codului civil este puntea și perspectiva unui viitor cod civil european.

Un cod civil european simbolizează sarcina inerentă a codificării, găsimu-și legitimitatea în condițiile legale, condițiile sociale și reprezentând un mare potențial pentru viitor.

Aceasta ar putea avea ca țintă finală, înlocuirea codurilor naționale creându-se astfel instituții transnaționale și un sistem european. Unificarea reglementării dreptului privat în Europa are deja o istorie. Începând cu anii '60, grupuri de cercetare au elaborat studiile preliminare privind principiile de drept european al contractelor, așa-numitul „drept patrimonial”, cuprinzând dreptul obligațiilor și proprietatea privată.

Un cod civil european ar avea ca rezultat, între altele, și concretizarea competenței curților europene putându-se astfel gestiona anumite distorsiuni ale concurenței, în armonie cu sacra libertate europeană.

La intersecția dintre tradiție și actualitate CODUL CIVIL ROMÂN.

Așa cum am susținut în raportul prezentat la Congresul din iunie 2004 la Bastia (Corsica) cu prilejul bicentenarului Codului Napoleonian, acesta este „un transplant legislativ reușit în România” care a supraviețuit timp de 140 de ani, dintre care 50 de ani de totalitarism.

Codul civil român, aproape o copie a codului civil francez, a reprezentat pentru țara noastră satisfacerea realităților economice și sociale respectând libertatea individuală, în general spiritul liberal, caracterul democratic, dreptul natural, caracterul sacrosanct și individual al proprietății private, etc., principii care, începând cu anul 1945, au fost brutal reprimite.

În afară de reglementarea modernă a instituțiilor de drept civil, credem că este esențial să punem în evidență și faptul că terminologia juridică românească are vârsta Codului civil român din 1864.

În pragul adoptării Codului civil român, care consacră modificări substanțiale, cerute de momentul actual, credem că este nejustificat să vorbim despre „noul cod civil”, atâta timp cât tradiția se înfățișează ca o „legiune de onoare” pentru orice stat modern.

PROF. UNIV. DR.
MARILENA ULIESCU

**Jurnalul
ucenicului grefier**

Îmi amintesc bine că, parcă ar fi fost un făcut, în prima zi de școală din mijlocul lui septembrie mai mereu se isca ploaie de toamnă, mărunță, interminabilă sporind parcă tensiunea tristului eveniment. Așa se face că nu m-am mirat prea mult când, după o săptămână de toamnă frumoasă, senină, întâia zi de confruntare cu judecătoria a debutat pe o vreme dușmănoasă. Oamenii îngrijorați, nervoși, din jurul și din interiorul judecătoriei, îmi creau impresia că sunt nevoit să înțeleg un loc în care se petrec lucruri de o prea mare gravitate și seriozitate.

Doamna judecător care ne avea în grijă nu părea însă marcată de tensiunea locului; dimpotrivă, detașată, directă, inteligentă, mi s-a părut, de la primele cuvinte, că domină de la sine toate posibilele conflicte. Și așa s-a și întâmplat în ședința de judecată la care ne-a invitat să asistăm. Am prins parcă puteri, încredere, văzând că cineva, care, evident, deținea secretul autorității și o adevărată artă a dreptului ne privea pe noi, timizii ucenici de grefieri, ca pe niște colegi.

De altfel, am remarcat că o atitudine asemănătoare, colegială, pozitivă, avea și față de doamna grefier de ședință, care părea la rândul-i despovărată complet de tensiunea, de încordarea, inerente unei ședințe publice.

Am avut astfel încredere că felul cum este organizat programul de practică de către îndrumătoarea noastră va avea darul să îmi dea o înțelegere riguroasă a cenușiului univers de grefier.

Așa că, dimineața următoare m-a găsit pătrunzând curajos, încă de la 7,45 în biroul doamnei grefier merită să mă inițieze în procesele civile. Și noua mea profesoară a luat cu totul în serios preocuparea ce o nutream de a pricepe munca grefierului de ședință, descriindu-mi, din prima clipă, tot ce are de făcut, explicându-mi fiecare lucru pe care îl făcea.

D.M.

(continuare în pag. 3)

**Relația profesională dintre
Judecător și Grefier**

Așa cum o medalie nu poate fi concepută fără ambele fețe, justiția nu poate fi întreagă fără munca de excepție a grefierului.

De-a lungul timpului, între judecător și grefier apare o relație profesională de mare încredere bazată pe stimă reciprocă.

Fiecare „parte” pretinde de la cealaltă profesionalism, corectitudine și sinceritate, dar și asumarea responsabilității pentru greșeli, calități de natură să „sudeze” puternic o relație dorită de ambele „părți”.

Căci, ce satisfacție mai mare poate avea un judecător decât atunci când are un grefier de ședință pregătit profesional și eficient în punerea în executare a dispozițiilor hotărârilor judecătorești.

Deopotrivă, fiecare grefier își dorește un președinte de complet bine pregătit și eficient în ședința de judecată, astfel încât aceasta să se desfășoare într-un timp rezonabil.

Munca grefierului începe, de fapt, după ședința de judecată și face parte din „imaginea nevăzută” de public a actului de justiție. Zecile și, de ce nu, sutele de dispoziții date de instanță în cursul ședinței de judecată trebuie să fie puse în executare de către o singură persoană – grefierul de ședință.

Trebuie să recunosc, ca magistrat, că de corectitudinea punerii în executare de către grefier a dispozițiilor date în cursul judecății depinde, covârșitor, înfăptuirea actului de justiție în termeni rezonabili pe care și-l doresc părțile implicate în proces.

Stima și respectul reciproc sunt incompatibile cu posibile atitudini de admonestare a grefierului în timpul ședinței de judecată, de atenționări ce depășesc limite rezonabile de persiflări ori apostrofări, indiferent de motivarea acestora.

Pe de altă parte, respectul grefierului față de judecător presupune o atitudine plină de sollicitudine, compatibilă cu acele comportamente din care se degajă stima pentru magistrații care înfăptuiesc actul de justiție.

Criticismul excesiv în relația judecător – grefier, mai ales când acesta se manifestă în exteriorul relației directe dintre aceștia, nu este de natură să aducă beneficii sufletești pentru nici unul dintre ei, nici pentru actul de justiție.

Perspectiva apariției unui corp de grefieri cu studii superioare juridice, foarte bine pregătiți, inclusiv prin cursurile organizate de SNG va atrage, în mod inevitabil, o apropiere profesională și mai accentuată dintre aceștia și corpul magistraților.

JUDECĂTOR ȘTEFAN PISTOL

Jurnalul ucenicului grefier

(continuare din pagina 2)

Am asistat la judecarea cauzelor, redescoperindu-mi ceva din interesul pe care l-am avut în facultate pentru dreptul civil, interes stârnit mai cu seamă grație artei pedagogice a profesoarei de atunci. Mi-au plăcut pledoariile unor avocați și întreaga lor atitudine; președintele completului, de asemenea o „doamnă” judecător, îi privea pe unii dintre aceștia cu un respect evident; era clar că discuțiile au loc între „specialiști ai dreptului”; am simțit că aș îmbrăca cu plăcere roba de avocat și, inevitabil, m-am speriat de calea neștrălucitoare pe care apucasem: într-adevăr, aplecată pe uriașu-i caiet, scriind neconținut, strigând brusc diverse nume, doamna mea grefier susținea parcă o probă de rezistență fizică, în contrast izbitor cu lupta de idei, de argumente, etalată de „partenerii justiției”. Ziuă a treia mi-a hărăzit un primitiv birou de grefier: într-un jilț confortabil, la o masă impozantă, aveam să observ viața de după ședință a grefierului. O probă parcă mai dură decât maratonul din ședință: 70 de citații, tot atâtea încheieri, grijile unui neașteptat control de sus, munte de dosare, de acte, o zi care pentru grefierul de ședință urma să se încheie la 8 seara. Ba, mai mult, o fostă cursantă a SNG mi-a destăinuit că, o bună perioadă a făcut față volumului înspăimântător de muncă doar cu ajutorul logodnicului, care o însoțea la birou și o ajuta și acasă. Am realizat brusc că, probabil, tocmai sosise vremea ca perioada mea de burlăcie să ia sfârșit... Oricum, vestile rele soseau din toate direcțiile:

de pildă, salariul de 4,5 milioane convenit grefierului la debut mi-a părut la acel moment o glumă sinistră – i-am dat pentru prima oară dreptate unui coleg ce mărturisea în tot locul că nu concepe să nu intre în viitorul apropiat la magistratură. În schimb, doamna grefier, în ciuda volumului înspăimântător de muncă, părea, într-un anumit sens, paradoxal, mulțumită, mândră chiar de profesia pe care o slujea; prezența în ședința de judecată îi producea o satisfacție reală: faptul că, în redactarea încheierilor, pentru a întregi notele din caiet, era nevoită să studieze dosarul ca un judecător, să citească codul de procedură, faptul că era obligată să susțină anual probe din materia de drept, toate acestea o asigurau că are un rol important, un rol legat direct de buna soluționare a cauzelor. De altfel, era în primul an la o facultate de drept. Am simțit că apreciază preocuparea mea, că e chiar măgulită de interesul meu pentru o muncă pe care, de mulți ani, învățase cu greu, neavând inițial cunoștințe de drept, să o practice foarte bine. Așa se explică că mi-a indicat dosare pe care să le studiez, nenumărate încheieri de ședință, ba chiar mi-a arătat și ordine ale președintelui instanței, proiectul viitorului statut al grefierilor, cursul programului Ecris și multe altele. Nu sunt fumător, dar, în biroul grefierilor, mi-am dat seama că, în maldărul de dosare galbene și de acte, în torsul silențios al computerului și al copiatorului, o pauză de o țigară însoțită de aburul aristocratic al cafelei are un farmec unic, cum poate numai în viața de grefier e dat să-l întâlnești.

D.M.

GREFIERUL DEBUTANT: PRIMII PAȘI ȘI SPERANȚE

(continuare din pag. 1)

Astfel, printr-un program de colaborare cu Fundația Germană pentru Cooperare Juridică Internațională (IRZ) am inițiat un grup de lucru care, cu sprijinul unor experți din Germania și Estonia, a făcut propuneri pentru realizarea unei strategii a evoluției profesiei de grefier în România și creării unui nou statut al grefierului.

O mare parte din aceste propuneri au fost preluate în legislația nou adoptată (atât în Regulamentul de ordine interioară al instanțelor judecătorești cât și în Legea privind statutul personalului auxiliar de specialitate din instanțele judecătorești și parchetele de pe lângă acestea). Or, aceste atribuții preluate de la judecător (cum ar fi, primirea cererilor în justiție, calculul taxelor de timbru, etc.) sunt de o complexitate mai mare și necesită cunoștințe juridice mult mai solide.

Pe de altă parte, în instanțele judecătorești existau deja două categorii de posturi de grefieri: grefieri cu studii superioare și grefieri fără studii superioare, care în domeniul atribuțiilor nu se deosebeau în nici un fel, singura deosebire fiind de ordin salarial (e drept, destul de mică). Pentru aceste considerente am propus crearea acestei categorii de grefieri, care să poată îndeplini atribuții de o complexitate mai mare, tinzându-se astfel spre modelul grefierului european.

Rep.: Cât de important credeți că este rolul grefierului în îndeplinirea actului de justiție în România?

C.M.C.: Consider că, în special prin rolul său de "garant al procedurii", ca să folosesc o expresie utilizată frecvent în țările Europei occidentale, grefierul este un actor important al îndeplinirii justiției. El este cel care îi pregătește judecătorului fiecare dosar ce urmează să fie soluționat și îl sprijină pe acesta în îndeplinirea tuturor măsurilor procesuale care se impun. Eficiența muncii judecătorului este influențată în mare măsură de pregătirea și competența grefierului cu care lucrează. Este vorba, de fapt, de o mare influență asupra calității și celerității îndeplinirii actului de justiție.

Rep.: În orice societate, încrederea cetățenilor în justiție este esențială. Cât de important este rolul grefierului în această direcție?

C.M.C.: Cred că încrederea în justiție este dată de încrederea în fiecare dintre participanții la îndeplinirea ei. Și grefierul este unul dintre acești participanți.

Este adevărat că justițiabilii își raportează încrederea în primul rând la judecător, care este cel care "spune dreptul". Dar, înainte de a ajunge în fața judecătorului, aceștia vin în contact și cu alți actori ai vieții judiciare, printre care și grefierii – îmbrăcați în robă, lucrând alături de judecător dosarele fiecărei cauze – într-un cuvânt, reprezentând aceeași autoritate. Și, de multe ori, acest prim contact al justițiabilului cu grefierul poate influența în mod esențial încrederea publicului în justiție. Este suficientă o atitudine diferită față de o persoană, un gest necontrolat, pentru a se crea bănuiele privind lipsa de imparțialitate a justiției. Ce să mai discutăm despre greșelile comise în dosare datorită incompetenței, lipsei de pregătire, neatenției, etc.

Rep.: Credeți că prin crearea Școlii Naționale de Grefieri, precum și prin adoptarea noului statut al grefierului s-a făcut un pas important către ceea ce se dorește a fi "grefierul European"?

C.M.C.: Eu cred că da. În orice caz, aș vrea să menționez faptul că înființarea Școlii Naționale de Grefieri este foarte importantă cu atât mai mult cu cât, în țările europene, nu există foarte multe astfel de școli; în afară de Germania (care are și grefierul cu cele mai multe și mai complexe atribuții), Franța, Olanda și Ungaria, nu știu dacă mai există alte țări în Europa în care să funcționeze astfel de școli (formarea grefierilor se face, de regulă, sub forma pregătirii continue organizate de ministerele de justiție sau de către instanțe). În prezent se fac eforturi și în alte state pentru crearea unor forme de pregătire specializată pentru această categorie de personal, formare impusă și prin Statutul Grefierului European.

Totodată, activitatea Școlii Naționale de Grefieri s-a dovedit foarte utilă pentru instanțele judecătorești din întreaga țară, motiv pentru care găsim un sprijin esențial pentru realizarea activității noastre la nivelul acestora.

Foarte importantă mi se pare și adoptarea noului statut al grefierului, care asigură acestei categorii profesionale atât o selecție eficientă la intrarea în școală (și în profesie), o pregătire adecvată, o modalitate stimulativă de promovare în funcție, cât și o serie de drepturi care să facă această profesie mult mai atractivă. Firește, în acest context și responsabilitățile cresc.

Marius și Vera

(urmare din pag. 4)

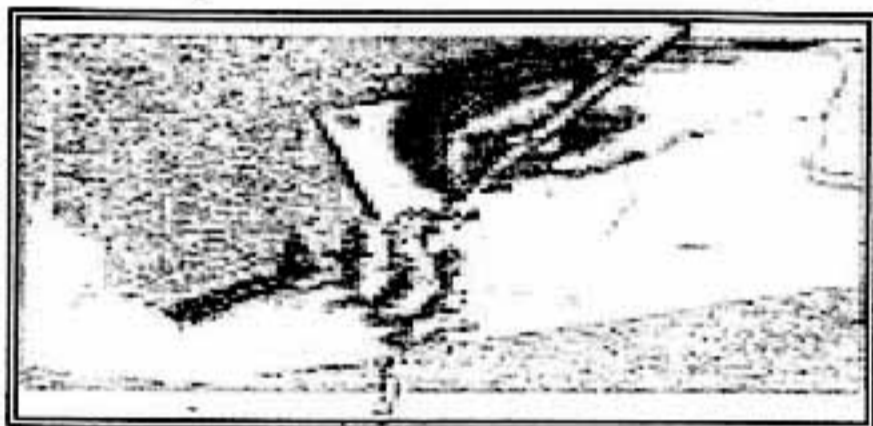
Rep.: Conduita etică a grefierului ține într-o oarecare măsură și de nivelul de salarizare?

C.M.C.: Conduita etică a grefierului este esențială atât pentru imaginea justiției cât și pentru însăși exercitarea atribuțiilor cu profesionalism. După părerea mea, conduita nu ar trebui să depindă de nivelul de salarizare, ci de conștiința și de profilul moral al fiecăruia. Pentru că, de fapt, a te comporta potrivit normelor etice înseamnă să nu-ți poți face reproșuri sau să nu fii dominat de motive de stress care să te împiedice "să dormi liniștit". Eu nu cred că moralitatea este direct proporțională cu situația materială; am văzut prea multe cazuri în care această idee este contrazisă. Și aceasta pentru că nu doar lipsurile materiale pot conduce la acceptarea unor compromisuri – tentațiile pot fi mult mai felurite și mai subtile. Este adevărat că, uneori, este mai ușor de rezistat tentațiilor când îți poți permite să îți acoperi respectivele trebuințe cu ușurință; dar cred că un om care are o conștiință înaltă rezistă tentațiilor care l-ar conduce la încălcarea normelor deontologice și caută alte soluții pentru satisfacerea respectivelor trebuințe. Niște primi pași spre formarea unei conduite etice a grefierului consider că îi constituie elaborarea proiectului Codului deontologic al grefierului (realizat în cadrul unui program de colaborare al școlii noastre cu Asociația Baroului American, ABA-CEELI), precum și cursurile de deontologie care se predau în școală, prin care încercăm să conștientizăm situațiile de risc ce ar putea să apară și căutăm modalități de depășire a acestora.

Rep.: Vă mulțumim pentru amabilitate!

VERA ȘI MARIUS

Aptitudini de Grefier

Întrebarea dacă această școală, prin pregătirea pe care o oferă aduce un câștig, lasă să se întrevadă întrucâtva răspunsul, pentru că, și în cazul celor care văd în ea o perioadă de tranziție, câștigul va fi acela că un cursant al SNG va avea premisele de a fi un profesionist. Din două motive: cunoștințele obținute sau consolidate în materie de drept și abilitățile/aptitudinile practice dobândite aici. Nu este de neglijat nici sistemul de repartiții care asigură, încă de pe acum, existența unei concurențe acerbe pentru ocuparea posturilor dorite. În ce măsură fiecare își va asuma această profesie, este o altă întrebare importantă.

Credința mea este că, indiferent de opțiunea finală a fiecărui cursant, sistemul judiciar românesc va beneficia de un suflu nou, atât sub aspectul pregătirii de specialitate, cât și a mentalităților.

La acest capitol – mentalitate – va fi cel mai mult de muncă, pentru că pe un cunoscător, să-i zicem, mediu în ale dreptului îl vei putea face, prin învățatură, mai bine pregătit, dar cum să-l pregătești mai bine în ceea ce se numește mentalitate? Oamenii au, în genere, tendința de a imita, după cum au și dorința de a-și face un trai mai bun indiferent de mijloacele folosite. În ce măsură regulile încetățenite pe la noi, tarele vechii mentalități, îi vor da tânărului grefier șansa afirmării integrității profesionale în limitele tendințelor enunțate mai sus? Cu alte cuvinte, ce cale va alege grefierul proaspăt ieșit de pe băncile SNG-ului: cea a integrității sau cea a compromisului, scuzat oarecum de faptul că, nu-i așa, toată lumea procedează în felul ăsta?

Profesia de grefier presupune, prin natura sa, o ținută morală ridicată, respectarea unui anumit cod etic, esențial pentru o persoană care a consimțit în mod liber să-și desfășoare activitatea într-un domeniu în care ar trebui să prevaleze nepărtinirea. De aceea, a-ți asuma statutul de grefier fără profesionalism și în absența unui cod etic, echivalează, pentru mine, cu lipsa aptitudinilor pentru meseria de grefier. În aceste lucruri constă, de fapt, ceea ce se numește responsabilitatea celui chemat să contribuie la înfăptuirea actului de justiție.

Andreea

Cred că între popoarele situate în același spațiu geografic, precum cele din Europa, trebuie să existe un fel de legătură. Aceste popoare trebuie să aibă permanent posibilitatea de a intra în contact, de a discuta, de a lua decizii comune, de a stabili relațiile de solidaritate care să le permită să facă față în orice moment pericolelor care ar putea interveni oricând.

ARISTIDE BRIAND

PRIMUL PAS...

Acceptând provocarea pe care această revistă a lansat-o, implicit am realizat că vom porni cu un handicap încă din start. Și aceasta pentru că generația de mâine a României (cei vizați sunt acei tineri pe care am avut ocazia să-i cunoaștem, de-a lungul anilor petrecuți în liceu, facultate și în general în colectivitățile prin care am trecut), nu este, din păcate interesată de 'fenomenul U.E.'. Consideră, probabil, că este prematur să ia contact cu realitatea. Ca să fim sinceri, deși am întâlnit destui astfel de subiecți, nu am reușit să deslușim ițele unei astfel de abordări care, credem noi, că ar trebui reconsiderată. În ultimii ani, pe meleagurile noastre a existat și există încă moda *știrilor mondene*. Acești adevărați steroizi ai tirajele ziarelor și revistelor de specialitate, adâncesc golul de cultură cu fiecare apariție mai exotică a unei publicații care treptat ajunge să se substituie cărților ce nu mai sunt tocmai la mare căutare. Nu este mai puțin adevărat că există publicații specializate numai pe aspectul social, economic și politic. După cum probabil ați realizat, problema pe care noi încercăm să o aducem în fața voastră este aceea a tânărului care între o pagină plină cu aspecte picante din viața vedetelor autohtone (pentru că *'intâmplările'* de la 1989 ne-au procopsit și cu așa ceva) și o informație – nu o pagină (?) – despre Comunitatea Europeană, o alege pe prima. Fără pretenția de a schimba noi această mentalitate, dar cu pretenția că vom face tot ce este posibil pentru a stârni măcar oleacă de interes, vom purcede de-a lungul numerelor din revistă să vă narăm o povestioară despre personajul nostru. Bineînțeles că vom începe cu momentul în care barza a crezut de cuviință că trebuie să mai

aducă pe lume un organism internațional, a cărui creștere urma să cadă în sarcina generațiilor viitoare de pe bătrânul continent. Se pare că în curând ne va veni și nouă rolul de bonă, dar nu percepem însă că aceasta presupune și angajamente majore pe care trebuie să le studiem, să le aprofundăm și într-un final să ni le asumăm ca și cum am fi părinții naturali ai acestei odrasle. Uniunea Europeană (UE) este o comunitate de state europene independente – astăzi în număr de 25 – reunite în jurul unor valori politice, culturale, sociale, dar mai ales economice comune, în urma procesului de cooperare și integrare început la Paris în urmă cu 53 de ani, când la 18 aprilie a fost semnat *Tratatul privind constituirea Comunității Europene a Cărbunelui și a Oțelului (C.E.C.O.)*. Principalul pas în acest sens a fost făcut în momentul în care la 9 mai 1950, Robert Schuman, ministrul de externe al Franței (nașul de botez al Uniunii Europene), inspirat de Jean Monnet, comisar al planului de modernizare a Franței după război, propune planul ce va sta la baza Comunității Europene a Cărbunelui și Oțelului – CECO. Ca orice plan și acesta a conturat de la început o serie de principii: punerea în comun a producției de cărbune și oțel, două materii de bază strategice; formarea unei piețe comune pentru statele membre, Franța și Germania la care s-au adăugat: Italia, Belgia, Olanda, Luxemburg; (din principiile de mai sus, coroborate cu starea de fapt creată, rezultă și imposibilitatea izbucnirii unui nou război în zonă); construirea comunității ca o solidaritate de fapt, inspirată de un pragmatism prudent; integrarea sectorială în detrimentul celei

globale și integrarea economică în raport cu cea politică. La 25 martie 1957 - Belgia, Franța, Germania, Italia, Luxemburg și Olanda - semnează tratatele care instituie Comunitatea Europeană a Energiei Atomice (EURATOM) și Comunitatea Economică Europeană (CEE). Tratatele de înființare sunt cunoscute sub numele de *Tratatele de la Roma* și au intrat în vigoare la 1 ianuarie 1958. La reuniunea de la Maastricht 9-10 decembrie 1991 Consiliul European a pus bazele unui nou tratat, intrat în vigoare la 1 noiembrie 1993, prin care s-a realizat Uniunea Europeană, formă de integrare bazată pe existența celor trei comunități deja create. *Misiunea* comunității era organizarea relațiilor între statele membre și între popoarele lor într-o manieră coerentă și pe baza solidarității dintre ele. *Obiectivele principale* erau: să promoveze progresul economic și social (piața unică a fost stabilită în 1993, moneda unică a fost lansată în 1999); să afirme identitatea Uniunii Europene pe scena internațională (prin ajutorul umanitar către țările ce nu sunt membre, politică externă și de securitate comună, acțiunea în crizele internaționale; de asemenea, prin poziții comune în cadrul organizațiilor internaționale); să introducă cetățenia europeană (care nu va înlocui cetățenia națională, ci o va completa și va conferi un număr de drepturi civile și politice cetățenilor europeni); să extindă zona libertății, securității și justiției (legat de operațiunile de pe piața internă și, mai ales, de libertatea de mișcare a persoanelor); să păstreze și să întărească legislația U.E. existentă, întreaga legislație adoptată de instituțiile europene, împreună cu tratatele fundamentale.

- va urma -

Sorinel Eugen

Prin două articole publicate de C. A. Ionescu - Caion în *Revista Literară*, acesta îl acuza pe Caragiale că ar fi plagiat drama *Năpasta* după o piesă a unui autor ungar, Kemeny Istvan, intitulată *Nenorocul*, ce a fost tradusă în limba română în anul 1848 de Alexandru Bogdan și publicată la Brașov.

Împreună cu cele două articole publicate de Caion în *Revista Literară*, primul, la 30 noiembrie 1901, intitulat *D-I Caragiale* și al doilea, la 10 decembrie 1901, *D-I Caragiale n-a plagiat, a copiat* - începe o întreagă campanie împotriva dramaturgului, pomită de adversarii acestuia, cu dorința de a-l discreditat. Această campanie a avut darul să îl enerveze pe Caragiale, care conducea berăria Gambrinus din București "unde își da întâlnire tot ce capitala avea mai distins", iar convorbirile cu "patronul" Caragiale alunecau pe această temă care se născuse din citirea articolului lui Caion, Iancu Caragiale trebuind să explice fiecărui client cum stau lucrurile.

Cel de-al doilea articol publicat de Caion prezenta, pe mai multe coloane, fragmente din opera lui Kemeny Istvan și în fața ei, pe același număr de coloane, fragmentele corespunzătoare din opera lui Caragiale, drama *Năpasta*, între ambele texte nefiind decât mici deosebiri: numele personajelor schimbate, iar ordinea în frază puțin modificată. Acest articol, în care erau prezentate publicului „probe” concrete, materiale ale plagiatului, îl determină pe Caragiale să se adreseze justiției. Astfel, după o consfătuire avută cu Barbu Șt. Delavrancea, introduce plângere la Președintele Curții cu Jurați Ilfov împotriva calomniei publicată în presă de Caion, precum și împotriva directorului revistei. "Mă înscriu ca parte civilă în contra acestor calomnatori cu suma de 20.000 lei".*

După declarația directorului revistei, că regretă faptele petrecute, afirmând că a fost indus în eroare de Caion și prezentând ca probe cele câteva foi cu care acesta l-a convins că spusele sale sunt adevărate, Caragiale își retrage plângerea împotriva lui.

Directorul Stoescu făcuse rectificările necesare atât în revista sa, cât și în ziarul *Epoca*, suspendându-l pe Caion din funcția de prim - redactor al *Revistei Literare*.

PROCESUL CARAGIALE - CAION

Caragiale este apărat de avocatul, de această dată, Barbu Șt. Delavrancea, care, în pledoaria sa realizată cu măiestrie, dovedește nevinovăția clientului său, arătând cum Caion a premeditat totul: a inventat un alt autor, un traducător, și a pregătit, pentru început, două foi îngălbenite artificial pe care a tipărit cu litere chirilice câteva pasaje din opera inventată, săvârșind astfel un fals - un prim delict. În continuare, Delavrancea arată cum Caion, aflând de călătoriile pe care le-a făcut Caragiale în Ungaria și Transilvania în căutarea lui Kemeny și aflând că dramaturgul român "după două luni de muncă a strâns toate dovezile legale și științifice cu care să convingă justiția și opinia publică că o dramă ungurească *Nenorocul* este o invenție și ungerii nu au avut un autor dramatic Kemeny Istvan, că nu există nici un traducător cu numele Alexandru Bogdan și că documentele publicate sunt un falș... de frică a schimbat tactica. A scos o revistă *Rodica* numai în vederea procesului - și fiți siguri că va înceta după rezolvarea procesului - și în această revistă a recunoscut sub propria iscălitură, că Kemeny este o invenție, că tot ce a plâsmuit ar fi o cursă întinsă lui Caragiale, de teama că la orice fel de critică Caragiale n-ar fi răspuns (...) Nu, domnilor, nu e vorba de o cursă ci de un falș, în scop d'a calomnia și veșteji prin mijloace necinstite, pe una din cele mai luminoase figuri literare. În pomirea lui deplorabilă a combinat toate mijloacele, toate aparențele, și ura și invidia decrepitului moral fatal au ajuns la cel din urmă grad de perversitate: la concepția unui volum imprimat cu litere chirilice. Când și-a văzut toată clădirea infamiei spulberată de dovezile noastre, amețeala vinovatului prins l'a făcut să declare, în ședința trecută, că Tolstoi a scris o operă sub pseudonimul Kemeny, că Kemeny e Tolstoi, că *Nenorocul* este *La puissance des ténèbre*, că *Năpasta* lui Caragiale este... regret că trebuie să pronunț cuvântul... furată după *La puissance de ténèbre*".*

Profitând de imprudenta afirmație a lui Caion, care dădea foarte ușor posibilitatea unei verificări, Delavrancea, trecând peste acuzația de fals, cere inculpatului să-i aducă *La puissance des ténèbre* tradusă și legalizată la Ministerul de Externe, și cum Caion nu se prezintă la următoarea ședință de judecată, trimițând un certificat medical care să ateste că este bolnav, avocații lui Caragiale aduc traducerea dramei lui Tolstoi, legalizând-o.

Delavrancea, confruntând și analizând cele două texte, demonstrează că nu există nici o asemănare între acestea și cere ca acuzatul să fie pedepsit pentru calomnie: „Tolstoi și-a propus să

dovedească în înfiorătoarea lui dramă, puterea întunecimii și triumful credinței simple și profunde ale lui Achim, care crede, și nu bea și nu fumează. Caragiale a creat un caracter, pe Anca, și prin Anca triumfă dreptatea omenească.

În Tolstoi lumea e vânturată de vârtejul întunecimii, al inconștienței, în valurile bigotismului, ale credinței, ale senzualității și, mișcată de trebuințe materiale, asociază, fără să-și dea seama, crima cu religia. Țăranii lui Caragiale sunt 8 constienți, ageri la minte, știu ce fac, știu ce vor și nici prin capul unuia nu i-ar trece ideea să-și închine victima, sau să-i puie crucea pe piept după ce ar fi doborât-o sub loviturile de cuțit. La Tolstoi, vagul, confuziunea, într-o epopee grandioasă. La Caragiale, lumina perfectă într-o dramă profund emoțională."*

Curtea cu Jurați pronunță o sentință prin care îl condamnă pe Caion la 3 luni închisoare, 500 de lei amendă și 10.000 lei despăgubiri civile, dar în apelul judecat în sesiunea din iunie 1902, jurații dau un verdict de achitare a inculpatului. La aceasta au contribuit atât politicianul liberal Mitiță Sturdza, vechi persecutor al lui Caragiale, dar și poetul Alexandru Macedonski, al cărui protejat era Caion, Macedonski care, în aceeași zi în care își publica poezia ce l-a făcut celebru, *Noapte de Decembrie* și în același ziar, improșca cu noroi pe Caragiale, numindu-l, printre altele, "plagiator vulgar", în articolele semnate Luciliu, în ziarul *Forța Morală*.

Merită amintit și faptul că, în epoca ale cărei moravuri erau adesea ridiculizate de satirele lui Caragiale, creațiile dramatice ale acestuia au trebuit să suporte modificări pentru a putea fi reprezentate pe scenă, reprezentațiile de multe ori au fost primite cu fluierături și huiduieli de către cei ce se recunoșteau în aceste piese, autorul a fost hărțuit și amenințat, iar operele sale au fost catalogate drept triviale și imorale, acuzație de care s-au bucurat și alți scriitori - Gustave Flaubert pentru *Doamna Bovary* și Charles Baudelaire pentru *Les fleurs du mal* în 1857 - cărora chiar le-au fost intentate procese în baza imoralității operelor lor.

Andreea
(continuare în pag.8)

Urmuz, grefierul alchimist al cuvântului

Aflat într-o luptă permanentă cu întreaga literatură națională și universală din toate timpurile, Urmuz, o figură legendară în istoria literaturii interbelice, a inițiat o nouă modalitate de configurare a absurdului în tiparele clasice.

Adevăratul său nume este Demetru Demetrescu, la care a alăturat cognomenul Buzău. S-a născut în 1883 la Curtea de Argeș, stabilindu-se mai târziu în București, unde a încercat să urmeze cursurile Facultății de medicină ca și tatăl său, dar a renunțat din primul an la aceasta intenție. S-a calificat mai apoi ca jurist și a funcționat ca judecător în mai multe judecătoria din țară până în 1913, când s-a stabilit în București, ca grefier la Înalta Curte de Casație.

Era cunoscută marea sa pasiune pentru muzică, cel mai important motiv pentru care a rămas în Capitală fiind dorința sa de a urca treptele Atheneului cât mai des.

Avea un comportament ciudat în spatele unei fizionomii melancolice și imperturbabile. G. Ciprian, unul dintre pușinii săi prieteni, amintește cum Urmuz obișnuia să ia o trasură și se tot învârtea în cerc fără nici o noimă, iar când era întrebat despre motivul deplasării sale ciudate ducea un deget la buze și privea misterios, păstrând tăcerea.

Figura "spărgătorului de tipare" trădează un spirit melancolic cu privirea pierdută înăuntru. Se îmbrăca întotdeauna elegant, prea sobru pentru "ținuta sa literară". Privirea sa tristă și absentă, marcată de teroriile sale secrete prevestește viitorul sinucigaș.

Îl cunoaște în 1922 pe Tudor Arghezi, care îi publică în revista "Cugetul românesc" două texte suprarealiste: *Palnia și Stamate* și *Ismail și Turnavitu*. Arghezi mărturisește patimile lui Urmuz din perioada când i se culegeau textele la tipografie. "Se scula în toilul nopții și trimitea o scrisoare foarte urgentă, ca să mă întrebe dacă virgula după un "nu" ar fi fost mai bine să fie trecută înainte. L-am descoperit noaptea împrejurul casei, sfios, neliniștit, timorat sau în transă de speranțe dacă se gasește sau nu un miez în proza lui, dacă nu cumva e vorba de o eroare îndemnându-mă când să o public și când să o distrug; când să o însoțesc de o notă elogioasă, când să-l înjur.

Lui Urmuz aveau să-i mai apară, postum, încă șapte scrieri în revistele *Punct*, *Bilete de papagal*, *Contemporanul*, *Umu*. Toate

lucrările lui plus încă două sunt editate în 1930 de Sașa Pană. Proza urmuziană ar părea la prima vedere o critică radicală a ceea ce se numeste astăzi "limbajul de lemn", o diferențiere sensibilă între *semnificant* și *semnificat*. Frazele sale sunt construite după cele mai exigente norme ale gramaticii și tehnicii literare. Sunt doar niște matrițe de o calitate ireproșabilă în care introduce embrionul verbal, urmând să se desfășoare procesul de transmutație alchimică, dând naștere unei noi expresii literare.

Urmuz încearcă să dezvolte o estetică a limbajului care în timp reușește să-i recreeze modul său de a vedea lumea, consideră că pentru a dobândi noua paradigmă trebuie să recurgă la un sacrificiu: transferul propriului suflet în esența cuvintelor într-un proces de geneză cosmogonică.

Lectura lui Urmuz produce asupra unui cititor neavizat un șoc semantic echivalent cu studiul unei științe de maximă specializare în care se folosește un limbaj comun. Acest gen de exprimare n-ar trebui să surprindă pentru că o întâlnim foarte des: în discursul politic, în presă, chiar și în biserică.

Proza urmuziană parodiază literatura de călătorie (*Plecarea în străinătate*) sau epica hiperglicemică a aventurilor romanțioase (*După furtună*), romanul de dragoste în care nu se schimbă decât numele protagonistilor (*Palnia și Stamate*), Bildungsromanul cu derulare în sfera artei (*Fuchsiada*).

Mesajul lui Urmuz este evident: pentru a te integra social trebuie să folosești un limbaj convențional, să te încadrezi într-un șablon, care transformă procesul de gândire într-o stereotipie. Ne prezintă o realitate monstruoasă populată de creaturi comice și oribile. Poate de aceea G. Calinescu l-a "trecut în categoria marilor sensibili schimonosiți."

Mimat de avangardiști, ca Jacques G. Costin, Jonathan X. Uranus, Sașa Pană, Grigore Cugler, deschizător de drum pentru Tristan Tzara sau André Breton și colegii lor din Școala de la Zürich, încadrat din greșeală în contingentul suprarealiștilor, Urmuz e urmat pe aceeași cale de Eugen Ionesco care l-a caracterizat ca fiind "unul din premergătorii revoltei literare universale, unul din profetii dislocării formelor sociale, ale gândirii și ale limbajului."

Costin

Procesul Caragiale – Caion

(urmăre din pag. 7)

Sătul de ostilitatea pe care atât colegii de breaslă, cât și autoritățile o afixau cu bunăvoință, Caragiale preferă să se exileze la Berlin, unde va rămâne până la moarte. Iată cum se destăinuia Caragiale prietenului său Paul Zarifopol: "Pentru nimic în lume n'aș părăsi acest colț de viață străină pentru a mă reîntoarce în patrie. Să mai văd ceea ce am văzut, să mai sufăr ceea ce am suferit, aceleași mutre, aceleași fosile care conduc viața politică, otrăvind-te numai cu privirile lor stupide și bănuitoare; nu, dragul meu, nu. M-am exilat și atâta tot. Aerul de aici îmi prieste, sunt mulțumit cu ai mei și n'am ce căuta într-o țară unde lingușirea și hoția sunt virtuți, iar munca și talentul viții demne de compătimit."**

*B.St.Delavrancea, în pledoaria -remarcabilă- cu care a demonstrat nevinovăția lui Caragiale. Pledoaria lui Delavrancea, alături de alte acte judiciare, au fost publicate de Octav Minar în broșura „Delavrancea aparând pe Caragiale”.

**Romulus Vulpescu: *Procesul Caragiale-Caion*.

Andreea

COLDPLAY – O ALTERNATIVĂ DE BUN-GUST

“Suntem băieți de treabă, nu vrem să facem pe grozavii, dar albumul nostru e într-adevar bun”

Deși considerați ca făcând parte din curentul de brit pop alături de trupe ca Oasis, Travis sau Radiohead, prin stilul lor, britanicii de la Coldplay te duc cu gândul mai degrabă la muzica anilor '70 și, mai ales, la compozițiile celor de la Pink Floyd. Coldplay a renunțat la zgomote inutile și la prelucrarea electronică a cântecelor, atât de obișnuite azi, în favoarea simplității.

Trupa britanică este formată din Guy Berryman – bas, Johnny Buckland – chitară, Will Champion – tobe și Chris Martin – chitară, pian, voce. Cei patru s-au întâlnit în vremea studenției la University London College în 1996. La scurt timp, au decis să cânte împreună, având în comun pasiunea pentru muzică și dorința de a fi cât mai buni.

În anul 1998 înregistrează LP-ul *Safety* în urma căruia primesc un angajament pentru a cânta la Cuban Café din Manchester, ocazie cu care sunt remarcați de producători și critici. Semnează un contract pentru înregistrarea unui single cu casa de discuri Fierce Panda și apoi cu Parlophone pentru înregistrarea LP-urilor *Brothers & Sisters* și *The Blue Moon*. Primul single de pe *The Blue Moon* – *Shiver* – ajunge pe locul 40 în UK, dar gheața se sparge o dată cu apariția piesei *Yellow*, care ajunge pe locul 4 în topurile din Marea Britanie.

Albumul de debut – *Parachutes* – ajunge în topuri pe locul 1 în iulie 2000. Conține 11 piese și primește recenzii foarte bune, deschizându-le britanicilor drumul spre celebritate.

Ceea ce merită subliniat în legătură cu Coldplay este independența lor față de politica producătorilor și a caselor de discuri care au încercat să le influențeze stilul pentru a-l face cât mai comercial. N-au acceptat nici un compromis în ceea ce privește propriile compoziții, care nu sunt scoase pe piață decât atunci când membrii formației sunt pe deplin mulțumiți de felul în care le-a ieșit materialul, până în ultimul detaliu. A devenit deja proverbială grija lor de a face lucrurile cât mai bine, de unde și exasperarea producătorilor, îngrijorați că albumele nu vor apărea la termenul convenit inițial. Membrii trupei britanice au ținut să stabilească de la început că tot ce ține de muzica și aparițiile lor se va face în condițiile impuse de ei, iar piesele Coldplay nu vor fi niciodată folosite pentru a promova coloana sonoră a vreunui film și, cu atât mai puțin, un anume produs sau marcă.

Bucurându-se de două atu-uri: fermitatea în a-și menține integritatea artistică și faptul că în Anglia exprimarea este cu

adevărat liberă, Coldplay au reușit să se impună, cucerind atât aprecierile criticilor, cât și pe cele ale publicului.

În 2001, formația concertează mult – mai ales în America – promovându-și primul album și strângând material pentru următorul. Așteptările publicului și ale criticilor de la acest album sunt mari, la fel și cele ale membrilor trupei. La acea vreme, Chris Martin – liderul formației – le spunea ziaristilor că dacă noile piese nu vor fi la înălțime, formația își va încheia activitatea.

Momentul de criză este depășit, iar rodul muncii și inspirației celor patru britanici se concretizează în cel de-al doilea album – *A Rush of Blood to the Head* – care adaugă stilului existent un sunet mai puternic.

Primul single extras de pe acest album, *In my place*, cucerește toate topurile, dar și sufletele celor care-l ascultă, devenind un fel de imn al formației. Alături de *In my place* apar și celelalte hituri: *God put a smile upon my face*, *Clocks* – cea mai puternică piesă a albumului – *Politik* și balada *The Scientist*, difuzate intens la posturile de radio și televiziune.

Când a fost lansat în 2002, *A Rush of Blood to the Head* a fost primit cu entuziasm de critici și a intrat direct pe locul 1 în UK, iar în USA, pe locul 5. Până la începutul lui 2004 se vânduse deja în peste 9 milioane de exemplare, aducând formației foarte multe distincții incluzând 3 premii Grammy, numeroase premii MTV, precum și prestigiosul Ivor Novello pentru compozitorii anului.

Albumul *A Rush of Blood to the Head* este o poveste subtilă despre sentimente și trăiri, spusă cu simplitate. Titlul conține un îndemn și/sau un avertisment ce vine în urma conștientizării, datorită unui “rush of blood to the head”, a faptului că fiecare zi ar putea fi ultima și trebuie să scoți din ea tot ce se poate. La piețe du rezistență a albumului, *In my place*, este și favoritul criticii care apreciază cântecul ca având un farmec aparte, dar nu se poate decide dacă *In my place* este o declarație de dragoste, o piesă de despărțire sau o speranță de regăsire, motivând-și opțiunile în funcție de starea transmisă de cântec în momentul ascultării.

Coldplay lucrează în prezent la înregistrarea celui de-al treilea album, ei fiind implicați și în numeroase campanii privind protecția mediului, precum și în campania *Make World Trade Fair* în cadrul căreia atrag atenția asupra modului în care regulile inechitabile ale comerțului internațional afectează țările sărace.

Andreea

Pentru cei interesați

Teatrul Mic: Spionul Balcanic de Dusan Kovacevici; regia: Claudiu Goga; cu: Coca Blos, Dan Condurache, Mihai Dinvale; 12 decembrie, ora 19.00. Adresă: Str. Constantin Mile nr. 6; Tel.: 314.70.81.

Teatrul Bulandra: Colonelul Pasăre Hristo Boicev; regia, traducerea și adaptarea: Alexandru Dabija; cu: Victor Rebengiuc, Mircea Rusu, Dana Dogaru; 10 decembrie, ora 19.00. Adresă: B-dul. Schitu Magureanu nr.1. Tel.: 314.75.46

Teatrul Odeon: Portretul lui Dorian Gray de Oscar Wilde; regia: Dragoș Galgoțiu; cu: Răzvan Mazilu, Marius Stănescu, Sorin Leoveanu; 12 decembrie, ora 18.30. Adresă: Calea Victoriei nr.40-42; Tel.: 314.72.34.

Teatrul Național: Regina Mamă de Mario Santanelli; regia: Gelu Colceag; cu: Olga Tudorache, Valeriu Popesc; 9 decembrie, 18.30. Adresă: B-dul Nicolae Bălcescu nr.2. Tel.: 314.71.71.

Teatrul Notarra: Leonce și Lena de Georg Buchner; regia: Felix Alexa; cu: Alexandru Repan, Răzan Vasilescu, Ioana Calotă. Adresă: B-dul. Magheru nr.20. Tel.: 215.52.89.

Titlu'... la alegere

Ne propunem prin prezenta rubrică să facem o scurtă privire a sistemului de învățământ din cadrul S.N.G, să aruncăm o privire asupra metodelor de formare a viitorilor grefieri așa cum sunt ele văzute din interior. În fond și la urma urmei este doar o analiză subiectivă, dar suntem siguri că cei mai mulți vor cerceta în intimitate fiecare act al acestui spectacol în care ei sunt actorii principali și, cu puțin noroc, unii vor înțelege ceva.

Totodată, sperăm că vom obține o serie de răspunsuri din partea conducerii și a formatorilor S.N.G. și că vom oferi celor din urmă o imagine a ceea ce nu ar putea să perceapă, a ceea ce gândesc cursanții școlii, fără a se exterioriza.

Obiectivele analizei noastre fiind fixate, putem începe prin a expune ce credem că s-a avut în vedere prin acest sistem bazat pe o pregătire teoretică susținută de stagiile de practică efectuate în instanță, având ca punct de reper celelalte coordonate ale învățământului românesc prin care am trecut în timpul liceului sau facultății. Fără doar și poate este un sistem modern și cu șanse mari de a da rezultate excepționale, dar numai în măsura în care el nu va fi absolutizat, ci mai degrabă supus unor continue retușuri și adaptări, deoarece structura lui este una solidă și permisivă în același sens.

Credem că această modalitate de organizare a învățământului a fost creată în sensul de a ne apropia cât mai mult de mediul în care ne vom desfășura activitatea, de a atenua impactul asupra majorității dintre noi, aruncați direct din băncile lustruite ale variatelor instituții școlare într-un mediu cu o mulțime de responsabilități și, mai mult decât atât, într-un mediu sensibil la orice atingere negativă de imagine, resimțită într-un timp în care - de ce să nu recunoaștem - aceasta este destul de șifonată.

Școala pleacă de la o structură ingenioasă bazată pe grupe mici și pe faptul că formatorii diferă în mare măsură de la o grupă la alta, prin care se urmărește a se da un plus de încredere cursanților și a se crea relații dintre cele mai strânse între aceștia și cei menționați mai sus.

Însă, cum nimic din ceea ce este creat de mintea omului nu este perfect și acest sistem prezintă unele lipsuri. Tocmai această structură menită să te apropie unul de altul, să te facă să te simți deja ca între colegii de breaslă, a

dus, printr-o eronată înțelegere din partea colegilor, la mai mult decât o competiție, în care fiecare încearcă să se facă remarcat nu în interiorul unui grup, pentru că aceasta n-ar fi un lucru rău, ci față de persoana care te 'evaluează' permanent, cu speranța că el/ea va fi cel/cea care va avea posibilitatea, la final, când se va trage linie și se vor număra grefierii, de a prinde un post cât mai convenabil.

Nu știm, însă, dacă nu cumva aceasta nu contravine ideii acestei școli, și anume aceea de a pune la dispoziția instanțelor un personal bine instruit și de o înaltă ținută morală, caracterizat prin profesionalism și spirit de colegialitate, care ar putea fi alterate într-o mai mică sau mare măsură de interesul fiecăruia.

Dacă abordarea cursanților din cadrul acestei școli va continua pe aceeași linie, nu știm în ce măsură se va atinge scopul instituției de învățământ.

Problema care se ridică este aceea dacă evaluarea finală va reuși să evidențieze potențialul cursanților într-un mod obiectiv, făcând abstracție de încercările și intenția de afirmare ale fiecăruia dintre noi...

EUGEN & SORIN

S-au folosit caricaturi de pe site-ul:
www.sla.purdue.edu/.../FI
Cltpart/Verbs.html

Admitere S.N.G. – perle

„În cazul unui proces, fiecare individ are dreptul de a se apăra de un avocat.”

„Dacă una dintre părți nu știe limba națională, acesta are dreptul la un traducător sau îndrumător pentru ca procesul să aibe loc, dacă nu acest proces se poate face și în țara de origine din care cetățeanul este. Acesta se face cu acordul statului.”

„Oricine are acces la justiție pentru informații.”

„ Dacă statul este dat în judecată, procesul nu se realizează în țară, deoarece acesta poate primi unele influențe, iar Ministerul Justiției nu se poate judeca pe el însuși. De aceea s-a deschis un alt organ competent în rezolvarea acestor probleme, special deschis pentru rezolvarea problemelor dintre stat și cetățeni, Înalta Curte de Justiție și Casație de la Strazburg, în care toate țările au dreptul.”

Știința și miracolul rugăciunii

Pentru mulți dintre oamenii moderni, rugăciunea nu este de natură intelectuală, dimpotrivă, este considerată o urmă de primitivism, o superstiție, un fapt desuet. Poate cu toții ne întrebăm din ce cauză nu avem răbdare atunci când ne rugăm. Răspunsul este simplu: nu ne mai putem ruga astăzi pentru că am uitat și uităm de Dumnezeu, iar uitarea este înainte-mergătoare a îndepărtării de Dumnezeu. De asemenea, nu ne mai rugăm astăzi cu aceeași evlavie ca înainte, pentru că am slăbit cu toții în credință.

Un sfânt afirma că: „precum apa stinge focul, așa uitarea stinge rugăciunea”. Cu toate acestea, rugăciunea rămâne una din marile bucurii spirituale ale omului. Ea este de mai multe feluri: cu vorba, cu mintea sau cu inima. Cea mai înaltă dintre ele este rugăciunea din inimă. Nu trebuie să punem mare bază numai pe rugăciunea citită, deoarece aceasta este mai slabă, iar la ea mintea și inima nu participă. Cred că fiecare dintre noi am primit o lecție de viață și de dragoste, care ne-a demonstrat că rugăciunea spusă din suflet este singura punte dintre om și Dumnezeu.

Acesta este motivul pentru care am simțit un îndemn de a colabora la scrierea acestui articol. Și mai este un altul: acela că dacă există ceva în lumea aceasta care să nu coste nimic, dar oferă mult, aceea este rugăciunea. Nimeni nu este atât de bogat încât să se poată descurca fără ea

și nimeni atât de sărac după ce i-a cunoscut beneficiile.

Chiar și oamenii de știință au izbutit să măsoare efectul rugăciunii asupra corpului omenesc. În acest sens despre miraculoasa putere de vindecare a rugăciunii ne-a vorbit și marele chirurg și biolog Alexis Carrel, răsplătit cu Premiul Nobel și autorul unor pagini celebre, dedicate influenței covârșitoare pe care credința o are asupra sănătății sufletești și trupești.

Pe plan fizic, rugăciunea produce încetinirea ritmului cardiac și a respirației, o scădere a presiunii arteriale. Mental, ea produce un sentiment de liniște, de bunăstare și de pace.

Cu ceva timp în urmă, una din revistele americane ("Journal of the American Medical Association") publica un articol intitulat: „Medicii trebuie să le prescrie pacienților rugăciunea”. Câțiva ani mai târziu, mulți dintre medicii americani, chiar și cei atei, au admis că rugăciunea ajută la vindecare. Nu este vorba, firește, de a înlocui medicamentele, ci de a folosi rugăciunea alături de ele. Este vorba despre rolul acesteia în restabilirea sănătății fizice. De aceea, ne întrebăm: de ce nu am folosi rugăciunea pentru a ne vindeca de bolile sociale, ca răutatea, egoismul, minciuna, avariția? Numai că trebuie îndeplinită o

condiție: scurtă sau lungă, rugăciunea trebuie să fie o trâmbiță a sufletului ca și lumina și hrana pentru viața omului. În acest sens, un alt sfânt părinte spunea că: „eu știu că nu știi să te rogi, dar roagă-te cum poți și cât mai des și rugăciunea singură te va învăța să te rogi”. Pentru că nu știm dacă am reușit să vă vorbim despre rugăciune atât de frumos pe cât ne-am fi dorit, nu am putea să încheiem fără cuvintele părintelui Gherontie de la Mănăstirea Caraiman-Bușteni care spunea: „așa să vă rugați, încât să simțiți că icoana la care vă rugați se desprinde din perete, vine în fața voastră și se duce înapoi în perete”.

ADELA ȘI MARIUS

Sfântul Nicolae, Episcopul Mirei Lichiei

S-a născut în cetatea Patara, între insulele Creta și Cipru, în jurul anului 275, într-o familie cu adânci convingeri creștine și cu multă râvnă de a le pune în practică. Încă din copilărie și-a făcut remarcată evlavia creștină, petrecând ore în șir în rugăciune.

Rămas orfan, moștenește o mare avere pe care însă o împarte săracilor. Viața o dedică lui Dumnezeu, devenind preot. Întemeiază Mănăstirea Sionului de lângă Mira, capitala Lichiei, de unde și numele de Episcop al Mirei Lichiei. Creștinii acelor timpuri au păstrat memoria numeroaselor sale minuni: readucerea la viață a unui corăbier căzut de pe catarg, vindecarea unor boli incurabile, oprirea, prin rugăciune și post, a furtunii de pe mare ș.a. În țară există multe biserici închinare Sfântului, iar în București, la Biserica „Sf. Gheorghe Noi”, din sec. al XIX-lea a fost adusă mâna dreaptă a acestuia. În popor se spune că iarna începe la Sf. Nicolae, din barba lui albă căzând prima ninsoare. Acum se spune: „A întinerit Sf. Nicolae!”

De Moș Nicolae, copiii cuminți primesc, pe lângă dulciuri și jucării, o legătură de nuielușe frumos colorate, iar cei mai puțin cuminți, o nuielușă adevărată care să le amintească de o eventuală pedeapsă.

De ziua lui se fac vrăji, farmece și pronosticuri meteorologice, se pun crenguțe de pomi fructiferi în apă pentru a înflori de Anul Nou, ocazie cu care se prognozează rodul livezilor pentru anul viitor.

La creștinii din Republica Ghana, moșul care aduce daruri vine din junglă, în timp ce în Hawaii el coboară din barcă. În districtul german Berchtesgaden, 12 tineri îmbrăcați în paie și având măști care reprezintă animale dansează în urma Sfântului Nicolae, sunând din tâlângi. După ce oferă daruri fiecărei case în parte, tinerii dau gazdele afară făcându-se ca le bat, un fel de pedeapsă simbolică pentru eventualele rele săvârșite. Și în Germania, Sfântul Nicolae vine cu un aghiotant care poartă nume diferite. Sfântul Nicolae are aici un sac în spate și un băț în mână, în timp ce aghiotantul este o ființă înspăimântătoare. În Danemarca, cel care aduce daruri cară un sac în spinare și este purtat de reni. Copiii pregătesc o farfurie cu lapte sau o budincă de orez, în speranța că aceasta va fi mâncată de elfi, personaje despre care se crede că îl ajută pe aducătorul de daruri. Polonezii cred că darurile vin de la stele, în timp ce ungurii spun că ele sunt aduse de îngeri. În Siria, cadourile vin cu o cămilă tânără în data de 6 ianuarie. Copiii italieni le aduce daruri personajul La Befana, despre care se crede că a refuzat să-i conducă pe înțelepți la Bethleem când aceștia i-au trecut pragul, motiv pentru care La Befana își petrece timpul mergând din casă în casă pentru a-l găsi pe Copilul Hristos.

Ca și firea Sfântului, sărbătoarea lui e simplă și smerită. Moșului nu trebuie să-i oferi nimic. E suficient să te gândești la el, să-ți pui o dorință și să-l te închini la icoană pentru a simți cu adevărat semnificația zilei.

ADELA ȘI EVA

Sunt ușor de atins	Licit	Categorie	Repera!	Stau la masă	Lezî din rîu	Hotărîre în ucorul total	Avocați la bară
Intocmite de grefier	Mai marele artileriei	Trimis al statului	Persoana în proces	Principiu în proces	În fond!		
A sta pe gânduri				Contrar binelui		Furaj pt. porci	
Un fel de proces						Zee sfioși!	
			Interogată din nou				
			Părjolit				
Cere o repetiție	Contingent			Elene!	Probitate (sur.)		
	Întemnițat în infern			Insuzit pe nedrept	A degrada		
		Bogăția oilor	G			Firav la trup!	
			R			Pășune	
			E				
			F				
			I				
			E				
			R				
Varietate de rubin				Ușite!	Surprins		
Chemat în instanță				Din nulele sau rafie	Cute!		
			Linuță de unire				Prînsă de mijloc!
			Comunie!				
Holdă							
Ajunsa în finală			Mioară tânără				Atîfîe de casă
					Sunt niște măgari		

Fotbalul - fenomen al secolului XXI

Se împlinesc 141 de ani de când un joc sportiv care, timp de veacuri, se dezvoltase la întâmplare, trăind în umbra miturilor și a legendelor, și-a făurit, în sfârșit, un statut propriu. În anul 1863 lua ființă la Londra prima „Asociație de Fotbal”. Până atunci, acest sport mai trăise timp de 40 de ani într-un tandru concubinaj cu un altul, rugby-ul, între cele două creându-se mereu confuzii, amestecându-se noțiunile și chiar regulile.

Stadioane arhipline, oameni răniți, uneori chiar morți, situații de dopaj, controversate și, cu toate acestea, fotbalul a devenit mai mult decât un microb. În spatele veritabilei industrii, care este fotbalul, rămâne, totuși, plăcerea acestui sport: de a-l practica, de a-l viziona, atât direct, cât și cu ajutorul televizorului.

Deasupra tuturor controverselor rămâne un nesfârșit ocean de subiecte neepuizabile. Între legende și realități, „jocul cu balonul rotund” se înscrie pe o traiectorie ce pornește de la furtuna instinctelor primare și ajunge până la momentul păsirii pe Lună a primilor oameni, când cosmonautul american Neil Amstrong a exclamat: „Iată o suprafață perfect nivelată, întocmai ca un teren de fotbal!”.

Sute de stadioane s-au ridicat în ultimele decenii pe toate meleagurile Terrei, ultimele dintre ele adevărate temple,

culminând cu celebrul stadion din Wembley, supranumit „Templul Fotbalului”, demolat cu puțin timp în urmă și ridicat din nou la standarde mult mai înalte.

Toate acestea își deschid porțile umplându-și locurile cu zeci de mii de împătimiți ai acestui sport, care, practic, se identifică cu jucătorii echipei favorite, împărțind cu ei orice clipă de iluzie sau de deznădejde, orice „șut” soldat cu un „gol”, ca și orice lovitură ratată. Poate cu toții ne punem întrebarea de ce sunt înnebuniți oamenii după fotbal. Eu cred că răspunsul este simplu: pentru că se identifică cu el. Ba mai mult, în special în

Orient, sunt din ce în ce mai multe persoane care intră pe stadion ca într-o sală de teatru, nesimpatizând cu nici o echipă, ci admirând doar jocul în sine, care, cumulat cu atmosfera din tribune, generează un adevărat spectacol. De altfel „jocul cu balonul rotund” ca și teatrul, cinematograful și televiziunea, și-a creat vedetele sale, având în scurta-i istorie vedete de neuitat, dintre care amintesc câțiva jucători, unii intrați în mitologia acestui joc: Zamora, Di Stefano, Freitz Walter, Puskas, Platini, Pele, Iașin, Beckenbauer, Eusebio, Rossi, Hagi etc.

Ei au devenit subiecte de „schite și nuvele”, unele dintre ele transformate în scenarii de film. Analiza fenomenului e ineputabilă, subiectul putând continua la infinit. Deci, vom reveni.

Sursă: Mihai Flamaropol „Fotbal – Cadran Mondial”

Marius & Anca

